

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 16/2013
05.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Драгана Скока и Предрага Трифуновића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Предузећа за телекомуникације Т.С. а.д. Б., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 12 У 23739/10 од 13.11.2012. године, уз учешће противних странака Републичке агенције за електронске комуникације, правног следбеника тужене Републичке агенције за телекомуникације, Београд, Вишњићева 8 и Друштва за телекомуникације О.Т. д.о.о. Б., правног следбеника Предузећа М.В. д.о.о. из Б., које заступа пуномоћник Ј.Ј., адвокат из Б., у предмету телекомуникација, у нејавној седници већа, одржаној дана 05.06.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА.**

Образложење

Побијаном пресудом је одбијена тужба Предузећа за телекомуникације Т.С. а.д. Б. поднета против одлуке Републичке агенције за телекомуникације број 1-каб-211-123/10 од 14.05.2010. године, којом је укинута одлука Републичке агенције за телекомуникације број 1-каб-211-67/10-4 од 12.03.2010. године, одређено је да се анексима 1, 2 и 3, који су саставни део одлуке и уговора о телекомуникацији закљученог дана 05.02.2010. године између тужиоца и Предузећа за пружање интернет услуга и информација М.В. доо Б., утврђују елементи којима се уређује међусобно повезивање (интерконекција) јавних телекомуникационих мрежа, услуге интерконекције и цене за услуге интерконекције између тужиоца и заинтересованог лица, наложено је тужиоцу и заинтересованом лицу да своје међусобне односе уреде на основама анекса из става 2 одлуке под претњом покретања поступка принудног извршења. Тужилац и заинтересовано лице су обавезани да тужени орган извештавају о питањима од значаја за реализацију ове одлуке која се односи на месечни обим по врстама саобраћаја, на начин и у роковима утврђеним анексима из става 2 одлуке, као и о постигнутом договору на другачијим основама него што је утврђено

оспореном одлуком, најмање у року од 30 дана пре почетка примене тог договора.

У захтеву за преиспитивање побијане одлуке подносилац истиче да је Управни суд, одбијањем тужбе, повредио Закон о телекомуникацијама и Правилник о општим условима за интерконекцију јавних телекомуникационих мрежа који су били на снази у време доношења спорне одлуке. Указује на то, да суд у разлозима образложења побијане пресуде није навео да је узео у разматрање поднесак тужиоца од 08.11.2012. године, предат суду 09.11.2012. године, уз који су суду достављени нови докази, посебно у вези са одредбама спорног анекса 2, као и докази о штети коју је тужилац претрпео у периоду примене одлуке тужене. Наводи да је суд повредио Закон о телекомуникацијама, члан 48, и члан 22. Правилника о општим условима за интерконекцију јавних телекомуникационих мрежа, тако што је игнорисао чињеницу да је тужена утврдила услове уговора о интерконекцији на такав начин, да је прописала цене услуга које су испод трошкова које тужилац сноси приликом пружања тих истих услуга. Истиче да суд није могао да примењује начела регулисања односа у области телекомуникација из члана 3. тачака 4. и 6. Закона о телекомуникацијама кршећи посебне одредбе тог истог закона, којима су јасно и недвосмислено утврђене границе у којима Републичка агенција за електронске комуникације може да врши своја конкретна овлашћења у погледу утврђивања услова интерконекције. Предлаже да суд уважи захтев за преиспитивање судске одлуке и преиначи побијану пресуду, тако што ће да усвоји тужбени захтев или да побијану пресуду укине и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противне странке су, у одговору на захтев, предложиле да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, Управни суд је донео одлуку као у диспозитиву, јер је нашао да је тужени орган, као законом установљени орган ради обезбеђивања услова за ефикасно спровођење и унапређивање утврђене политике у области телекомуникација у Републици Србији, сагласно одредбама Закона о телекомуникацијама којима су уређена питања обавезе омогућавања интерконекције и услови интерконекције, донео оспорену одлуку у складу са законом, а имајући у виду да је тужени орган поступао у складу са овлашћењима из члана 23. Закона о телекомуникацијама и несумњиво утврђене чињенице у управном поступку да подносилац захтева и Предузеће за пружање интернет услуга и информација М.В. доо Б., као уговорне стране из уговора о интерконекцији од 05.02.2010. године, нису међусобно уредиле круцијална питања међусобног повезивања, услова и цена

интерконекције од значаја за остваривање интерконекције у области пружања телекомуникационих услуга.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреда правила поступка, те да је суд правилно нашао да је тужени орган поступао у складу са својим овлашћењима и да је оспорену одлуку донео у складу са законом. Ово стога, што је тужени орган, поступајући у складу са својим овлашћењима из одредбе члана 23. ст. 1, 3. и 4. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС" 44/3... 50/09) и чланова 19. до 22. Правилника о општим условима за интерконекцију јавних телекомуникационих мрежа ("Службени гласник РС" 53/08), донео коначну одлуку која замењује закључен уговор између тужиоца и заинтересованог лица од 05.02.2010. године у делу у коме уговорне стране нису постигле сагласност, а који се односе на елементе којима се уређују мреже за интерконекцију, услуге интерконекције и цене за услуге интерконекције. При доношењу одлуке тужени орган је имао у виду све услове из члана 21. Правилника за доношење одлуке, па је правилно Управни суд оценио да је оспорена одлука правилна и на закону заснована.

Суд је посебно ценио наводе захтева према којима Управни суд није навео да је ценио наводе поднеска тужиоца од 09.11.2012. године, па је нашао да они нису основани. Како је поднесак предат суду дана 09.11.2012. године, дакле, пре доношења одлуке, која је донета у нејавној седници већа, одржаној дана 13.11.2012. године, а поднесак је прикључен списима предмета, те како је Управни суд одлуку донео на основу списка предмета управне ствари, неосновани су наводи захтева према којима суд није имао у виду поднесак тужиоца од 09.11.2012. године.

Како је побијана пресуда Управног суда у свему донета у складу са законом и без повреда правила поступка од утицаја на решење ствари, Врховни касациони суд налази да су неосновани сви наводи поднетог захтева у вези погрешне примене материјалног права и повреде правила поступка, па је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 05.06.2014. године, Узп 16/2013

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Олга Ђуричић, с.р.